použíti. Soud dovolací jest vázán skutkovými zjištěními nižších stolic (§ 504 c. ř. s.), zejména i v tom směru, že celé pozůstalostní jmění bylo již odevzdací listinou z 2. května 1927 odevzdáno žalované straně jako dceři zůstavitelky. Názoru dovolatelů nelze proto přisvědčiti. Není ani v § 1116 a) obč. zák. ani v § 6 zákona na ochr. náj. a ani v jiném zákonném předpisu stanoveno, do kdy musí dědic, který chce vstoupiti do nájemní smlouvy, učiniti dědickou přihlášku a do kdy musí býti pozůstalost projednána a odevdací listina vydána, by mohlo býti uplatňováno právo ke vstupu do nájemní smlouvy. Stačilo proto, že skutkové okolnosti pro tento vstup potřebné nastaly teprve za řízení v prvé stolici. Ku komplikacím, které mohou vzniknouti tím, že se dědic s počátku spokojí odbytím pozůstalosti pro nedostatek jmění a že teprve za sporu o vyklizení učiní dědickou přihlášku a vyvolá projednání pozůstalosti, nelze přihlížeti. Jest věcí vlastníka bytu, by se po případě vhodným způsobem vypořádal v čas s ležící pozůstalostí, míní-li, že ku vstupu dědicově do nájemní smlouvy nemůže dojíti (srovnej rozh. 4903, 5842, 5862, 6112 a 6329 sb. n. s.).

Čís. 7725.

V řízení o zrušení nájemní smlouvy a o odevzdání najatého předmětu z důvodu nedodržení smlouvy nájemcem podle § 1118 obč. zák. platí kratší lhůty § 575 c. ř. s. Tomu není na závadu předpis § 574 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, R I 28/28.)

Žalobci domáhali se na žalovaném zrušení nájemní smlouvy a odevzdání vyklizeného předmětu nájmu z důvodu § 1118 obč. zák., ježto byl žalovaný v prodlení s placením činže. Procesní soud prvé stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl jako opozděné odvolání žalovaného, podané až čtrnáctý den po doručení rozsudku prvého soudu. Důvody: V §§ 560 až 576 c. ř. s. jsou zvláštní ustanovení o řízení ve věcech nájemních nejen pro případy, v nichž může býti nájemní poměr na základě smlouvy nebo zákonného předpisu zrušen pouze výpovědí anebo zaniká uplynutím času bez předchozí výpovědi, nýbrž i pro případy, v nichž se prohlašuje nájemní poměr za zrušený neb uhaslý na základě žaloby (§ 567, čtvrtý odstavec, a § 574 c. ř. s.). Na žalobu, o niž tu jde, dlužno proto použíti oněch zvláštních předpisů. V § 575, prvý odstavec, c. ř. s. jest ustanoveno, že v řízení, upraveném v §§ 560 až 576 c. ř. s. platí pro opravné prostředky, tudíž i pro odvolání, osmidenní lhůta. Tato zásada, jež byla pojata i do repertoria nálezů pod čís. 196, jest zachovávána důsledně (srv. rozh. sb. n. s. čís. 3584, 4890, 5320). Ježto však odvolání bylo podáno až čtrnáctý den po doručení rozsudku prvého soudu, jest opozděno a bylo je již v neveřejném sezení odmítnouti (§ 471 čís. 2, § 474, druhý odstavec a § 575, prvý odstavec, c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Odvolací soud právem uznal, že se v tomto případě jedná o zrušení nájemní smlouvy a odevzdání najatého předmětu z důvodu nedodržení smlouvy nájemcem podle § 1118 obč. zák. Správně odůvodnil, že pro takové spory platí lhůty uvedené v § 575, prvý odstavec, c. ř. s. To plyne z předpisu tohoto místa zákona a tímto pravidlem se řídí stálá soudní praxe. K rozhodnutím uvedeným v rozhodnutí odvolacího soudu budiž ještě poukázáno na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 5978, 6009 a 6140 sb. n. s. Ten názor sdílí i teorie (Hora, Československé civilní právo procesní, díl III., str. 174, 175). Poukaz stěžovatelů na to, že se § 574 c. ř. s. neodvolává na předpisy §§ 571, 572 a 575 c. ř. s., nemůže tento názor vyvrátiti, neboť předpis § 574 c. ř. s. týká se zrušení nájemních a pachtovních smluv bez výpovědi a přirozeně se neodvolává na předpisy o výpovědích a § 575 c. ř. s. zřetelně praví, že lhůty v něm ustanovené platí pro řízení »tímto oddílem upravené«, tedy i pro řízení zahájené žalobou podle § 574 c. ř. s. Tvrzení stížnosti, že nejvyšší soud se často zabýval spornou otázkou o lhůtách pro opravné prostředky proti rozsudkům podle §§ 1117, 1118 obč. zák., nic nedokazuje ve prospěch stěžovatelů, neboť poukazuje nanejvýš k tomu, že shora uvedené předpisy o lhůtách často nebyly v nižších stolicích správně pochopeny.

Čís. 7726.

Ve sporu o platnost posledního pořízení dlužno dědice poukázané na pořad práva, považovati za nerozlučné společníky ve sporu podle § 14 c. ř. s. Není proto přípustno, by, zahájen-li již spor jedním z nich, byl znovu zahájen druhým. Tomu by vadila překážka rozepře zahájené.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, R I 38/28.)

K pozůstalosti po Josefu B-ovi přihlásil se ze závěti František H., ze zákona pak se přihlásilo jedenáct dědiců. Pozůstalostní soud poukázal dědice ze zákona na pořad práva a určil jim k žalobě lhůtu do 13. července 1927. Ve lhůtě podalo pět zákonných dědiců u zemského soudu žalobu na Františka H-a o neplatnost závěti (značka spisová Ck VII 256/27). Další dědička ze zákona Květa V-ová podala dne 29. září 1927 u okresního soudu v R. (pozůstalostního soudu) na Františka H-a žalobu o neplatnost téže závěti (značka spisová C II 290/27). Proti této žalobě vznesl žalovaný námitku rozepře zahájené vzhledem ku sporu zahájenému před zemským soudem civilním pod značkou spisovou Ck VII 256/27, ježto prý veškeré dědice ze zákona ohledně dědictví po Josefu B-ovi, pokud podali na Františka H-a dědickou žalobu na základě téhož právního a skutkového základu a s touž žalobní prosbou, jest považovati za jednu stranu (§ 232 c. ř. s.). Soud prvé stolice zamítl námitku zahájené rozepře. Důvody: Hledě